

[Glistrup]

ge, for de har betalt hver en krone selv. Men der tiltrænges unægtelig 3 anmærkninger for at få det sat ind i den rigtige sammenhæng.

For det første er de lønmodtagere, der har betalt hver en krone, til en vis grad de tyske og schweiziske og amerikanske lønmodtagere, som har betalt de 100 mia kr., som det danske samfund har forbrugt af deres arbejdsindsats. Vi skal tilbagebetale disse 100 mia kr. med rente, således at danske lønmodtagere må indstille sig på, at de i de kommende år skal slide og slæbe for dette formidable beløb uden at få andet end en lap papir til gengæld, nemlig en kvittering for, at nu har de tilbagebetalt det forbrug, som man har haft på forskud. Det er det meget, meget tragiske, og vi må se i øjnene, at det kan blive 200 eller 300 mia kr., hvis den nuværende politik får lov til at fortsætte.

For det andet er der en hel del af de kroner, som lønmodtagerne ikke indenlandsk har betalt endnu, nemlig de meget store beløb, som finansministeren har optaget i statslån. Der skal opkræves skatter i de kommende år for at indfri de statsgældsbeviser og de statsobligationer, som bliver udstedt, bl. a. i kraft af de forslag, som vi skal behandle her efter frokost i folketinget. Her er igen et sted, hvor lønmodtagerne med sikkerhed må se byrder i øjnene i fremtiden.

For det tredje er problemet: hvordan får lønmodtageren mest ud af sin krone? Får han mest ud af sin krone ved at sende den en tur via statens og de offentlige kasser, hvor den bliver beskåret med alverdens ineffektivitet og administrationsomkostninger, eller ved selv at få lov til at beholde pengene i sin egen lønpose? Med det tryk, der vil være på lønmodtagerens indtægter i de kommende år, er der i allerhøjeste grad grund til, at han får lov til at udnytte sine penge mest effektivt, nemlig får lov til selv at beholde pengene, uden at de skal over de offentlige kasser.

Man har i øvrigt været inde på en del diskussion om, hvad der i grunden skete i oktober-november 1978, da man gennemførte efterlønsordningen. Arbejdsministeren har selvfølgelig fuldstændig ret i, at det er en lykkelig ordning for masser af de mennesker, der får efterløn. Det sørgelige er bare, at det danske samfund ikke har haft råd til denne store godgørenhed.

Arbejdsministeren har også fuldstændig ret, når han fremhæver, at de 17.000 til staidighed fra hans side under forhandlingerne i 1978 blev fremhævet som et regneeksempel. Derimod tror jeg ikke, arbejdsministeren har ret i, at han selv sagde 25.000. Hver gang vi forsøgte at presse ham, sagde han, på samme måde som han gør i dag: der er jo ingen, der kan vide, hvordan reaktionsmønsteret vil blive. Venstre hoppede aligevel på denne alt, alt for store udgift for den danske statskasse.

Ole Espersen (S):

Jeg synes, det viser en svaghed i debatten, når man fra hr. Brixtoftes side klynger sig til en påstand om, at andre ordførere ikke har læst venstres forslag. Jeg har faktisk læst det grundigt – med meget stor ulyst, naturligvis. Med meget større interesse har jeg læst Thorkil Kristensens indlæg. Jeg synes, vi bør koncentrere os om ét af venstres forslag og sætte det i relation til både vores og Thorkil Kristensens forslag. Det drejer sig om forslaget om at skære dagpengene ned. Det er klart, det er et udtryk for en mistillid til de arbejdsløse. De gider ikke, de har ikke lyst til at tage arbejde, fordi de får de dagpenge, som de får i dag. Det er udtryk for en mistillid til dem. Det er samtidig et udtryk for, at langt, langt de fleste, som jo er arbejdsløse helt uden egen skyld, vil man ikke tage hensyn til. De skal ned, man vil svinge den økonomiske pisk, også over dem. Men hvad er hensigten, spørger man fra venstres side. Ja, den er altså at få dem i arbejde. Samtidig har man i venstres økonomiske plan fra september krævet besparelser. Nu kan jeg ikke huske, om det var 8 eller 16 eller 24 mia kr. dengang; det har nok været 24 mia kr., vil jeg tro, altså enorme besparelser. Alle sagkyndige siger, at besparelser af den størrelse inden for den offentlige sektor nødvendigvis må medføre en betydelig forøgelse af arbejdsløsheden. Ganske i tråd hermed siger Thorkil Kristensen: de stærkt omtalte besparelser i den offentlige sektor begrænser forbruget, og de er et middel til at modvirke det store underskud på betalingsbalancen, desværre giver de også større arbejdsløshed. Han fortsætter – men det er åbenbart ikke noget, hr. Brixtofte har lyst til at høre – med at sige:

»Dette at skabe en forbedret betalingsbalance og flere arbejdspladser tager tid. Der-